

ARA

ORGAN CENTRAL DE FRONT NACIONAL DE CATALUNYA
PER UNS PAISOS CATALANS INDEPENDENTS I SOCIALISTES
SEGONA EPOCA Nº 1 GENER 1975

Un exponent de la inutilitat del règim

LA CONFLICTIVA OBRERA

La presència, durant més d'una setmana, dels treballadors de Seat, d'Hispano Olivetti i d'altres empreses pels carrers de Barcelona ha posat altre cop damunt la taula de l'actualitat, en tot el seu abast i amb matisos vigorosos i reveladors, la conflictiva obrera i tota la seva complexitat.

La vaga de Seat, tot i la seva importància, tot i que ha estat, visiblement, alguna cosa més que un conflicte entre molts d'altres, és tanmateix l'anècdota, és l'indicatiu -vigorós i massiu com correspon a la unitat de producció més gran del país- que descobreix tota una greu conflictiva irresolta, i que mostra, d'altra banda, la puixança del moviment obrer i la combativitat de la seva avantguarda.

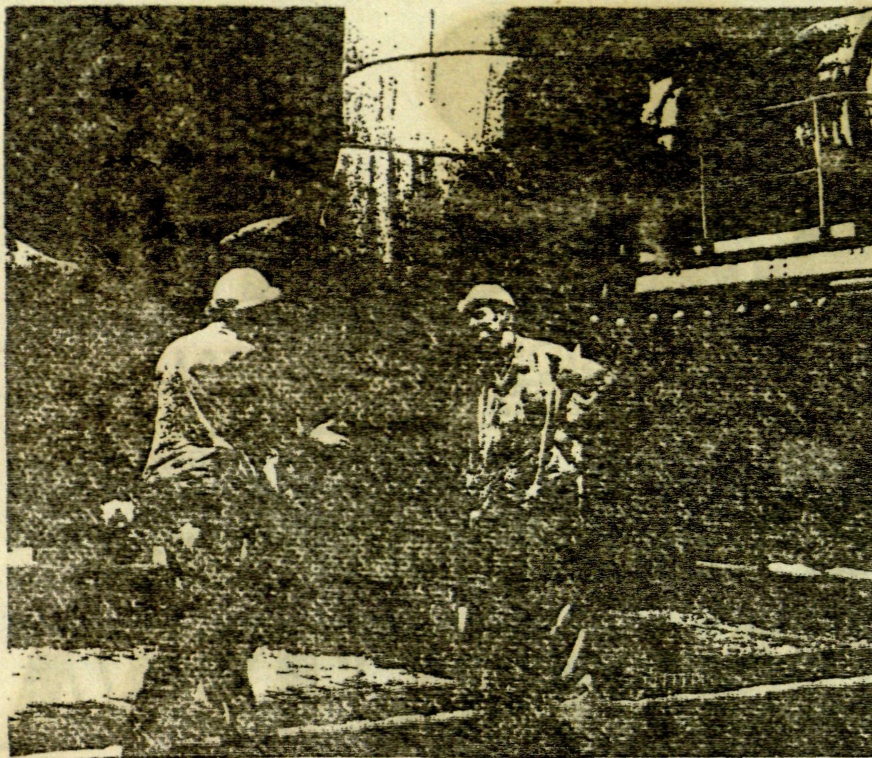
Perquè, de fet, si bé no ha estat només això, la vaga de Seat també ha estat un conflicte entre molts d'altres. Els mateixos dies, Hispano Olivetti, la Societat d'Aigües barcelonina, el ram tèxtil de l'aigua, Cubiertas y Tejados a Lleida, la Refineria a Tarragona i moltes altres empreses han mostrat, amb la seva acció reivindicativa i malgrat la repressió, l'envergadura d'una conflictiva que afecta la classe obrera en conjunt, i per tant, tota la societat.

→

Contingut:

→ ajut al partit: 10 ptes.

La dictadura feixista, opressora i depredadora, fins al límit, de la classe treballadora, no ha sabut resoldre, en trenta-sis anys de terror policíac i de privació de qualsevol llibertat i de qualsevol dret dels treballadors, ni la més mínima part de la problemàtica social.

El sindicat vertical, la fal·làcia feixista d'un sindicat on es defineix fantàsticament que els interessos dels patrons i dels obrers són els mateixos, és, avui, un organisme decrèpit, que no respon als interessos de ningú: ni als dels treballadors, als quals no ha respost mai, ni als dels empresaris, els quals, amb unes necessitats molt diferents que les d'anys enrera, opten avui, cada cop més, per buscar l'únic interlocutor vàlid, és a dir per buscar -per a tractar i pactar- els veritables representants de la classe obrera, única manera d'obrir la via cap a solucions momentànies dels conflictes.

L'enèrgica contestació obrera amb què topa la dictadura és un signe evident de la descomposició d'un règim que no ha sabut resoldre ni la seva pròpia continuïtat política. La inoperància absoluta del sindicat feixista és, alhora que el fracàs de tot un sistema, la conseqüència lògica de l'immobilisme d'aquest sistema i de la seva inadequació a una societat real, la d'avui, per a la qual el règim s'ha convertit en una nosa, en una "incrustació incòmoda" per a tots els interessos en presència, inclosos els de la classe propietària.

Als últims anys, l'esforç de la classe obrera per la recuperació de la seva identificació com a cos social en lluita pels seus interessos de classe, ha estat considerable i, en molts aspectes, decisiu en el procés d'envelliment i de liquidació de la dictadura. Aquest esforç, tanmateix, ha costat car i ha sofert episodis tràgics produïts per la repressió irracional i sistemàtica contra qualsevol acció reivindicativa, contra qualsevol atemptat a aquell immobilisme congènit al sistema. En la ment de tots són presents, sense sortir dels Països Catalans, els noms d'Antoni Ruiz Villalba i de Manuel Fernàndez Màrquez, assassinats a trets per la repressió policial a Seat el 1971 i a Sant Adrià de Besòs el 1973. En la ment de tots són presents les penes brutals de presó contra dirigents obrers, els acomiadaments i els "lock out" en la impunitat.

Però el procés és irreversible, i en aquest sentit, la puixança del moviment obrer i la sensibilització d'amplíssims sectors de la societat entorn de la seva acció són exponents ben clars de la crisi del sistema. Són exponents, en definitiva, de la recuperació, treballosa però progressiva, d'aquella identificació de la classe obrera amb ella mateixa, com a sector social combatiu i amb una consciència de classe que la dictadura, finançada per la burgesia i beneïda per l'Església institucional, creia haver liquidat per sempre l'any 1939. ■

UNES SOLES COMISSIONS OBRERES

La notícia, per bé que fa un cert temps esperada, ha estat important: s'ha produït la fusió de les dues tendències que més marcadament informaven Comissions Obreres i que traslluïen en concepcions de lluita i formes organitzatives diferents: les que s'organitzaven a través de la Coordinadora Nacional de Catalunya de CCOO i les que ho feien com a Sectors de CCOO. No cal dir com el nostre partit celebra aquesta unificació del moviment sindical obrer. És, de fet, una nova victòria de la classe obrera i un gran pas endavant de cara a l'eficàcia de la lluita contra la dictadura i contra el capitalisme. L'existència d'un sindicat fort, coherent, unit, autènticament representatiu dels interessos de classe comuns a tots els treballadors, és una exigència de primer ordre per a les futures etapes democràtiques en la via cap a la construcció del socialisme. Comissions Obreres, avui, ha col·locat un pilar fonamental en aquesta via.

continuïtat

Vet aquí el primer número de l'ARA, en la segona època. Des del març de 1973 en què n'aparexia el número 33, l'òrgan central de Front Nacional de Catalunya havia fet silenci. Un silenci volgut, que responia a l'inici d'un període de gran activitat interna del Partit: el període de pre-Congrés, i després, el del Congrés.

Des de la celebració del nostre primer Congrés, l'estiu passat, fins avui, només havia aparegut un ARA, un número zero, de transició, de caràcter informatiu sobre la nova etapa del Partit.

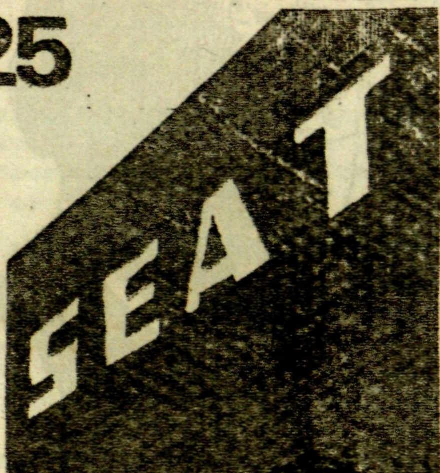
Aquell número zero també marcava les directrius per a la funció de la revista, que era considerada com el resultat d'un treball col·lectiu d'elaboració i com un element important per al treball de masses.

Avui, gener de 1975, creiem que, per una banda, el grau d'organització dels mecanismes -polítics i tècnics- que componen la xarxa de confecció i de distribució de la revista, i d'altra banda, l'avenç que ha experimentat i experimenta el Partit en el període de post-Congrés ens permeten de reprendre la publicació de l'ARA amb una periodicitat que en aquest moment fixem com a mensual.

Per a nosaltres els militants de Front, cada número de l'ARA ha de constituir el resultat de tot un treball col·lectiu. En una certa mesura, la presència, el contingut i la dinàmica de la revista central serà un indicador força aproximat de la salut del Partit.

«ASAMBLEA OBRERA», 125

Tot just quatre mesos més tard d'haver-ne sortit el número 100, "Asamblea Obrera", òrgan dels treballadors de Seat, ha publicat, durant els dies de les últimes lluites, el núm. 125. És important que un portaveu obrer tingui, com en aquest cas, una llarga vida (el primer número data del 2 de gener de 1970), i que aparegui amb una continuïtat digna d'elogi tenint en compte les dificultats, sempre distorsionadores, de la clandestinitat. Els 125 números d'"Asamblea Obrera" testifiquen la continuïtat d'una lluita, la dels treballadors de Seat, que bé es pot qualificar d'exemplar.

cap a la conferència de forces d'alliberament nacional i de classe dels països catalans

Un dels acords importants presos pel nostre primer Congrés va ser de treballar, amb el màxim d'atenció i el màxim d'esforç, per clarificar posicions i impulsar un treball conjunt amb les altres forces d'alliberament nacional i de classe dels Països Catalans. En aquest sentit vam proposar la celebració d'una Conferència amb totes les forces afins, amb el propòsit d'establir-hi una confrontació a tots els nivells i d'estudiar les bases reals que n'han de possibilitar una acció conjunta fins al grau màxim que sigui possible. En definitiva, es tracta de caminar cap a la pròpia identificació del moviment popular d'alliberament nacional català. "El treball d'acumulació de forces és necessari -dèiem a l'Informe tàctic del Congrés-, i s'han d'anar creant el clima i les condicions perquè sigui possible".

Durant els últims mesos el nostre partit ha treballat en aquesta direcció tant al seu si com prop de les altres organitzacions d'alliberament nacional i de classe dels Països Catalans, entenent com a tals les que es plantegen inequívocament, tant a nivell teòric com en la seva actuació real, l'alliberament total de les classes populars catalanes -és a dir les forces que postulen independència dels Països Catalans i socialisme en llibertat.

Esperem poder anunciar ben aviat els primers resultats positius d'aquesta empresa.

ROVIRA I VIRGILI, 25 ANYS

El 5 de desembre va fer vint-i-cinc anys de la mort, a Perpinyà on era exiliat, d'Antoni Rovira i Virgili, historiador, polític i periodista, i un dels representants més qualificats de l'esquerra catalanista, al primer terç de segle, no solament en la política activa sinó també, i principalment, en el periodisme polític i pel que fa als estudis sobre dret polític.

En l'ocasió d'aquest aniversari i sobretot amb la intenció de difondre una obra el contingut de la qual avui, més de quaranta anys més tard d'haver estat escrita, té plena vigència, Front Nacional de Catalunya prepara l'edició, com a primer número d'una nova col·lecció d'opuscles al servei de l'alliberament nacional i de classe, de la seva obra "El principi de les nacionalitats", estudi profund i a l'abast de tothom sobre la qüestió nacional editat l'any 1932 i que als últims temps el franquisme ha fet impossible de reeditar.

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, AVUI

I. De l'etapa parlamentària a la lluita de masses

En primer lloc cal constatar les considerables dificultats que s'han hagut de vèncer per tal d'arribar a assentar les bases d'una convergència unitària. La primera temptativa reeixida, que data del desembre de 1969, va ser la creació de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya. Trenta anys, doncs, van caldre per a portar

la a terme. Tot això, cal tenir-ho en compte a l'hora de valorar els organismes unitaris; volem dir que cal que ens adonem del valor que té conservar-los.

L'esforç unitari de l'Assemblea de Catalunya es basa en la necessitat, comuna a totes les forces democràtiques, d'enderrocar la dictadura feixista, i es concreta en el pacte de bases mínimes formulat pels quatre punts programàtics que, en resum, expressen la necessitat de llibertats democràtiques i nacionals. Amb aquest programa queden definits els límits de la convergència unitària i el seu abast.

Ara bé, sense una estratègia assumida per totes les forces que formen l'A. de C. no es pot parlar d'integració efectiva dels esforços, la qual hauria de quedar plasmada en una coordinació de les accions de lluita.

Per això els debats desenvolupats al si de l'A. de C. han estat, bàsicament, debats sobre l'estratègia que cal adoptar, o, dit d'una altra manera, han estat l'expressió d'un esforç de l'A. de C. en recerca de la seva funció dins la lluita contra el règim.

Aquesta recerca ha quedat concretada en la proposta de constitució d'un govern provisional de la Generalitat de Catalunya, la qual cosa significa que, actualment, l'A. de C. "representa" el poble de Catalunya, o, almenys, que és una força real, amb pes suficient per a exigir una expressió institucional, d'acord amb el tercer punt del seu programa.

Això vol dir que l'Assemblea està arribant a la culminació de l'etapa parlamentària. Cal superar aquesta etapa i iniciar-ne una altra de lluita de masses, sense la qual l'A. de C. mai no podria arribar als seus objectius.

II. L'Assemblea de Catalunya i la qüestió nacional

Els objectius immediats de l'Assemblea de Catalunya, centrats en la ruptura democràtica contra el règim feixista espanyol i contra les formes de "continuisme" polític i institucional, i, per altra banda, el punt quart de l'alternativa ("coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica"), que defineixen una acció projectada a tot l'Estat espanyol, impliquen unes conseqüències que no han deixat de fer-se sentir al si de la pròpia Assemblea.

En primer terme, introdueixen a l'A. de C. forces polítiques vinculades orgànicament a partits d'àmbit espanyol, i en conseqüència, l'òptica amb què generalment aquests sectors contemplen la problemàtica general de l'Estat no és pròpiament una òptica nacional catalana. Des del nostre punt de vista resulta paradoxal la inclusió a l'A. de C. de les esmentades forces polítiques d'obediència espanyola i l'exclusió de les forces dels altres Països Catalans, tan vinculats al Principat i amb el qual formen una sola nacionalitat.

La qüestió és ben important i mereix l'èmfasi que li donem, per tal com qualsevol lluita contra l'opressió, política, social, econòmica, mobilitzada a Catalunya i des de Catalunya passa per l'elemental identificació de la seva unitat nacional.

Avui ja no es pot defugir la realitat dels Països Catalans, i cal pensar en una coordinació de l'A. de C. amb les forces democràtiques catalanes de fora del Principat. Una manera de fer coordinacions reals és potenciar tasques concretes. La campanya per l'ús oficial de la llengua pot ser, ja avui, una primera acció conjunta. I caldrà potenciar al màxim totes les altres possibilitats.

XIRINACS:
5ª VAGA DE LA FAM

El dia primer de gener en Lluís Mª Xirinacs començava, a la presó, la vaga de la fam, com a contribució activa a la campanya per l'amnistia dels presos i els exiliats polítics. Precisament aquests dies, també, ha estat inclòs pel Comitè Nobel com a candidat al Premi Nobel de la Pau. Al moment de tancar aquest número, 20 de gener, en Xirinacs persisteix en el seu gest coratjós i solidari.

QUI ÉS EN XIRINACS

Lluís Mª Xirinacs neix a Barcelona el 1932. El 1946 entra a l'Escola Pia i és ordenat sacerdot el 1955. Es dedica amb gran activitat a l'ensenyament i feines similars. És consiliari per a Catalunya de la branca "rovers" de l'escoltisme.

El 1963 és desterrat temporalment de la "provincia" de Barcelona pel governador civil, pel fet d'haver interpel·lat la policia sobre les tortures fetes a uns companys de la Universitat (on estudiava Biologia).

El mateix any passa a fer de vicari a Balsareny, d'on és tret el 1966 per haver-se solidaritzat amb els estudiants i intel·lectuals tancats als Caputxins de Sarrià. Destinat a Sant Jaume de Frontanyà, refusa la paga de l'Estat, i a causa d'això, és expulsat del bisbat de Solsona.

El 1967 és acollit al bisbat de Vic i nomenat rector de Santa Maria del Camí. Es manté en el seu treball i desplega una intensa activitat per tota la comarca. Intervé en nombroses publicacions: "Full Diocesà", "Tele/Exprés", "Oriflama", "Serra d'Or", i és també director de l'Escola de Teologia d'Igualada.

Autor de diversos llibres, el 1968 rep el premi "Carles Cardó" pel titulat "Secularització i Cristianisme".

Davant la negativa del bisbat a la cessió als masovers de les terres de la parròquia, retorna a aquests la part de collita que lliuraven cada any.

La seva primera vaga de la fam, la fa el 1969, juntament amb Mn. Dalmau i una noia, a Santa Cecília de Montserrat. Dura una setmana i demanen la separació de l'Església i l'Estat. És detingut a Barcelona, però el bisbe de Vic, fent ús del concordat, impedeix que el processin.

La segona vaga de la fam, la comença la nit de Nadal del 1970, amb motiu del procés de Burgos contra els militants d'ETA. Pretén desvetllar la consciència del poble català contra l'opressió nacional i social exercida pel govern espanyol. Dura 21 dies, fins que les organitzacions polítiques catalanes el convencen que ja és en marxa la realització del que busca. Aquesta realització culmina el 1971 amb la primera sessió plenària de l'Assemblea de Catalunya, a la qual en Xirinacs aporta la seva col·laboració entusiàstica.

Aquesta vaga i la declaració que l'acompanya causen el seu processament al TOP. El bisbe no ho impedeix, atenent la petició expressa d'en Xirinacs. Aquest es nega a signar la declaració i cap altre document que no estigui escrit en català. A partir d'aquí s'intensifica

la seva posició de refús del poder il-legal: no compareixerà als jutjats, no pagarà les multes, no es presentarà als judicis, no complirà les reclusions, refusarà el "Documento Nacional de Identidad" retornant-lo al govern.

A resultes de la participació, el 1972, a la concentració de Ripoll, és tancat a la presó de Zamora. Allí duu a terme la tercera vaga, de fam i set, i arriba a greu perill de mort, fins que és deixat en llibertat.

El 1973 és detingut amb els 113 de Santa Maria Mitjancera de Barcelona. Li posen una multa de 350.000 ptes. Deixat momentàniament en llibertat, és detingut i empresonat definitivament el 28 de novembre. L'1 de desembre inicia la quarta vaga de la fam, que durarà 42 dies, fins que, en estat gravíssim, obté la seguretat de complir-se el que demanava: la llibertat de tots els companys 113.

El 1974 és condemnat pel TOP a tres anys de presó, que ara està complint. Al judici es negà a enraonar perquè no li ho van deixar fer en català.

Durant aquest període de presó (el que encara compleix avui), la Comissió "Pax Christi" li atorga el "Memorial Joan XXIII" per la seva acció en favor de la pau.

El primer de gener de 1975 comença la cinquena vaga de fam, com a contribució a la campanya per aconseguir l'amnistia dels presos i els exiliats polítics de l'Estat espanyol.

QUÈ PRETÉN

En Xirinacs no és un militant d'un partit polític.

En Xirinacs és un home que es professa cristià i que vol predicar i posar a la pràctica fins les últimes conseqüències el missatge de l'Evangeli que segueix. Arrelat al seu país català, vivint la realitat del poble, adopta la línia d'actuació no violenta de Gandhi per a lluitar al costat dels oprimits. Refusa la il·legalitat feixista amb la pràctica de la desobediència civil. No pretén muntar una organització, sinó desvetllar consciències adormides. Forma part de la punta de llança d'un sector creixent de catòlics en disconformitat radical amb el comportament típic de l'Església institucional.

Ningú més bé que ell mateix pot definir la seva actitud. Heus aquí un fragment del seu diari corresponent a l'estiu de 1971:

"Em nego a col·laborar amb el règim vigent. No em presento al jutge amb l'estat de llibertat condicional que tinc. No m'he presentat a un requeriment del jutge del TOP de Madrid. No em defensaré en el judici. No vull la llibertat condicional.

"Causa: Aquest règim no té base legal:

-nega l'autodeterminació del meu país

-el seu cos jurídic assassinà el nostre president legítim en Lluís Companys

-en més de trenta anys:

.empresona sense treva els polítics d'oposició

.augmenta l'opressió capitalista

.fa emmudir la informació

.augmenta dia rera dia la repressió

-s'acaba d'aprovar una absurda

-s'acaba d'aprovar una absurda nova llei d'ordre públic; dos bisbes han dit que sí, un s'ha abstingut, cap no l'ha negada

-els catalans que senten la catalanitat dormen tot l'estiu mentre l'Estat aprofita el temps per a votar lleis absurdes, per avançar l'elecció de procuradors a Corts, per a apujar preus, per a jutjar els perillosos, per a tancar revistes i editorials

-l'Església calla i vota "sí"; això és fer política

-les Corts són una pura hipocresia, com les eleccions sindicals i les municipals

-és un règim brutal que es manté per la força i per una pantomima de lleis aprovades per la força.

"Faig d'anti-Guerra Campos, d'antibisbe de León; no faig política, faig antipolítica."

l'amnistia, la fi del règim

La missió objectiva de les presons de l'Estat espanyol és, encara que pugui semblar increïble, la destrucció física i moral dels qui hi cauen dintre.

Les condicions de vida, inhumanes i vexatòries fins a l'extrem, tendeixen del tot a la degradació psíquica i moral i al desgast físic dels presoners.

En realitat són pitjors que molts dels camps de concentració nazis. Són dignes de l'Estat que, com diu Mn. Xirinacs, és la vergonya d'Europa.

Si aquesta situació ja és intolerable tractant-se de presoners comuns, molt més ho és tractant-se dels polítics. Homes i dones generosos, que no han vacil·lat a arriscar la vida en favor dels seus conciutadans, que han lluitat abnegadament per la justícia i per la llibertat, són tractats com a éssers perversos i estranys, i els són negats tots els drets humans.

És completament lògic que el règim feixista actuï d'aquesta manera. I és completament lògic que la nostra primera reivindicació democràtica sigui l'alliberament de tots els presoners polítics de l'Estat espanyol. Tant se val si pensen igual o diferent de nosaltres; el que importa és que aquest alliberament és la condició imprescindible per a qualsevol mena de llibertat.

L'amnistia significa el començament de la llibertat. Significa un cop de mort a la repressió, un cop de mort al feixisme que fa de la repressió el seu mitjà principal de persistència.

Per això el règim espanyol s'aferra a la negativa. Veu ben clar que l'amnistia significa per a ell el començament de la fi. Per això no cedeix a les pressions.

→

ARTICLE "AMNISTIA" A LA GRAN ENCICLOPÈDIA CATALANA

amnistia *f DR PEN* Decisió del poder públic, dictada per raons d'alta política i generalment destinada a aconseguir la pacificació i la reconciliació després d'una contesa civil, que esborra el rellevament penal de determinats actes i n'extingeix la responsabilitat punitiva. Si els autors dels actes ja han estat condemnats, l'amnistia fa cessar el compliment de la pena principal i de totes les accessòries i anul·la els antecedents penals, i en cas contrari extingeix l'acció legal per a perseguir els fets amnistiats; en canvi l'amnistia no esborra la responsabilitat civil deguda a terceres persones. Bé que normalment l'amnistia és concedida només pels delictes anomenats polítics, pot incloure també els delictes comuns. En alguns casos l'amnistia, ultra esborrar l'antijuridicitat de l'acte amnistiat, suposa fins i tot la seva justificació *a posteriori*. L'amnistia es diferencia de l'*indult*†, entre altres raons, pel fet que, bé que l'indult fa cessar l'execució de la pena, deixa subsistent l'antijuridicitat del fet condemnat. Són famoses a Catalunya algunes campanyes populars pro-amnistia, com la realitzada durant la Dictadura a favor dels condemnats en l'anomenat procés de Garraf, i més endavant pels condemnats pels fets d'octubre del 1934. Les darreres amnisties concedides pel poder públic a l'estat espanyol són: la concedida pel reial decret-llei de 5 de febrer de 1930, durant el govern Berenguer, en caure la dictadura del general Primo de Rivera; la concedida pel govern provisional de la República el 14 d'abril de 1931, per a tota mena de delictes polítics i socials i d'impremta comesos fins a aquella data; la concedida per la llei del 24 d'abril de 1934, que beneficià especialment el general José Sanjurjo i altres condemnats per l'aixecament del 10 d'agost de 1932; la concedida pel decret-llei del 21 de febrer, concedida després del triomf del Front Popular en les eleccions legislatives del febrer de 1936, per a tots els delictes polítics i socials comesos fins a aquella data, com a mesura –segons deia l'esmentada disposició– de pacificació convenient per al bé públic i la tranquil·litat nacional; finalment, la concedida per la llei de 23 de setembre de 1939, per a tots els delictes comesos contra la constitució republicana, l'ordre públic, infracció de les lleis de tinença d'armes i explosius, homicidis, lesions, danys, amenaces i coaccions, i tots aquells altres que amb els esmentats guardessin connexió, executats des del 14 d'abril de 1931 fins al 18 de juliol de 1936, per persones respecte a les quals consti de manera explícita llur ideologia coincident amb el Movimiento Nacional, i sempre que els esmentats fets, per llur motivació político-social, puguin estimar-se realitzats –diu la llei– com a protesta contra el sentit antipatriòtic de les organitzacions i els governs que amb llur conducta justificaren l'esmentat Movimiento Nacional. Amb posterioritat a aquesta amnistia, només han estat concedits indults.

Per això passa per alt les 160.000 signatures que ha recollit la Comissió "Justícia i Pau", més d'un terç de les quals procedeixen del Principat de Catalunya. Per això intenta oblidar l'heroica vaga de fam dels presoners polítics, entre els quals 140 bascos d'ETA Vª i d'ETA Vª. Per això vol amagar la vaga de 200.000 treballadors a Euzkadi. Per això no sent les paraules d'una bona part de la jerarquia de l'Església. Per això s'estavellen contra el mutisme de la dictadura les pressions d'organismes professionals i cívics de tota mena.

Per això mateix nosaltres, socialistes, i tots els demòcrates dels Països Catalans i de l'Estat espanyol, hem de lluitar sense parar per aconseguir l'amnistia.

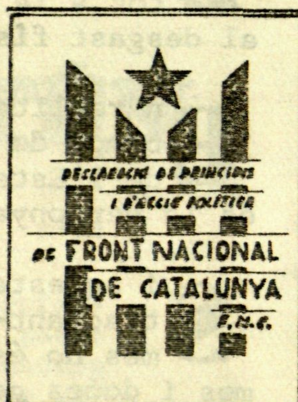
És un deure de tota persona humana i és un objectiu indeclinable de qualsevol organització política popular i democràtica.

Tinguem-ho ben clar: l'amnistia és la fi de la repressió, l'amnistia és la fi del règim.

ENTREVISTA C.C.F.P.C. - P.S.O.E.

Una delegació de la Comissió Executiva del PSOE ha visitat recentment el Principat, on ha tingut una entrevista amb la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya. L'objectiu d'aquesta entrevista ha estat el de canviar impressions i de discutir aspectes de la política unitària a l'Estat espanyol. La CCFPC hi manifestà els seus coneguts criteris sobre la necessitat de la coordinació política de les forces democràtiques i sobre la no exclusió de cap força real. Per la seva banda el PSOE explicità els criteris que sobre el particular adoptà al seu últim Congrés celebrat a Suresnes, França, i que contenen punts de vista semblants i en molts casos coincidents amb els de la coordinadora catalana.

EL MATERIAL DEL CONGRÉS

INFORME SOBRE QÜESTIONS TÀCTIQUES

presentat pel Consell Executiu Ampliat Provisional a la sessió plenària del primer Congrés de Front Nacional de Catalunya

DECLARACIÓ DE PRINCIPIS I D'ACCIÓ POLÍTICA DE FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

- programa político-ideològic
- plantejament estratègic

INFORME SOBRE QÜESTIONS TÀCTIQUES

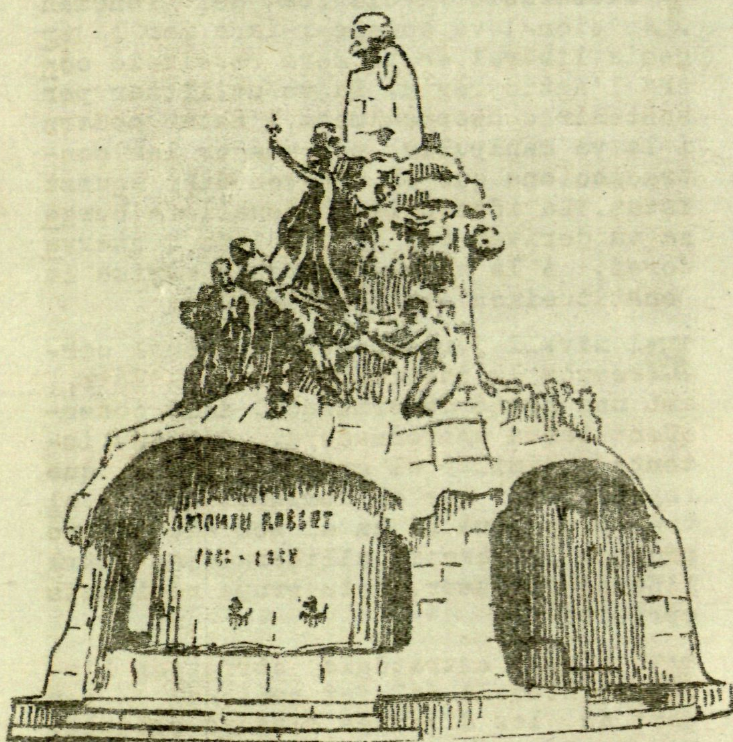
- lluita contra el franquisme
- ruptura democràtica
- lluita unitària
- adequació del partit

ELS LLIBRES DEL PRIMER CONGRÉS DE FRONT QUE EXPLIQUEN QUINA ÉS LA NOSTRA LLUITA

demaneu-los als nostres militants

VOLEM LES NOSTRES ESTATUES!

El rebombori que bull aquests dies, àmpliament reflectit a la premsa, entorn de la restitució del monument al doctor Robert torna a l'actualitat el tema dels monuments i les estàtues que el règim franquista, a la seva arribada al poder, va treure dels carrers i les places dels Països Catalans.

Monument al Dr. Bartomeu Robert

El monument al doctor Robert, desaparegut l'any 40 del seu emplaçament de la Plaça de la Universitat de Barcelona i que ara és objecte, per part de molts sectors, d'una campanya pública per la reposició, és només un exemple, una mostra de la supressió de monuments subsegüent a l'ocupació dels Països Catalans.

És bo de reclamar-ne la reposició. Ho és en el sentit artístic -el monument, obra escultòrica de Josep Llimona, és una valuosa peça modernista-, i

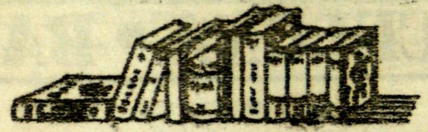
Part superior del monument a Rafael de Casanova

ho és també en el sentit polític, en un doble vessant: com a respecte a l'homenatge que un dia la ciutat va tributar al memorable polític, i com a prova de força de l'opinió pública general contra les posicions que els jerarques del feixisme avui ja no poden mantenir. És bo que tot un ampli ventall de sectors socials, des del botifler Eduardo Tarragona fins a associacions de veïns realment representatives dels interessos populars, forcin l'Ajuntament -que és tant com dir la dictadura feixista de la qual depèn i de la qual és representació a la ciutat- a la reposició del monument.

Però tampoc no podem oblidar que el monument al doctor Robert no va ser l'únic que desaparegué. Foren més, foren molts. Monuments que el nostre poble havia alçat als seus homes il·lustres i que van ser víctimes de la fúria anticatalana del "Nuevo Estado Nacional".

(acaba a la pàg. següent)

BIBLIOGRAFIA

«APROXIMACIÓ METODOLÒGICA AL FET NACIONAL»

Article de Rafael Ribó. Publicat a «Recerques», 4. Edicions Ariel, 1974.

En aquest article l'autor proposa un mètode per analitzar el fet nacional. Comença per constatar que els corrents nacionalistes tradicionals idealitzen la nació presentant-la com una comunitat abstracta, prescindint dels conflictes i de la manca de solidaritat que es dóna dintre les societats reals.

Igualment constata que molts corrents d'esquerra tracten superficialment la qüestió nacional. Una tendència molt estesa és la de reconèixer el caràcter democràtic de les reivindicacions nacionals i el dret d'autodeterminació dels pobles, utilitzant estratègicament aquests elements com a confluents amb els interessos de la lluita de la classe obrera.

A continuació proposa analitzar el fet nacional des de quatre nivells íntimament relacionats entre ells: l'històrico-estructural, l'ideològic, el jurídic-institucional i l'estratègic.

L'històrico-estructural comprèn tots els elements reals que caracteritzen el fenomen històric de les nacions: llengua, cultura, religió, història, economia, estructura social, ètnia, caràcter, etcètera. Tots aquests factors formen el marc concret de cada lluita social, influenciant totes les classes.

L'ideològic es refereix a la formulació explícita de la idea de nació, i de totes les derivacions i utilitzacions ideològiques que se'n fa.

El jurídic-institucional comprèn les relacions entre els fets nacionals i l'ordenació estatal o estructures polítiques.

L'estratègic es refereix a la utilització estratègica del fet nacional per part de les diverses organitzacions de classe en les seves lluites.

Aquests quatre nivells tenen un paral·lelisme amb diversos aspectes històrics dels moviments nacionals.

Els elements del nivell històrico-estructural són els que han servit de base a la majoria de teories sobre la nació, i els que són utilitzats per cada classe per a poder servir-se de la reivindicació nacional.

L'elaboració ideològica del fenomen nacional va començar-la a fer la burgesia liberal en la seva revolució contra l'Antic règim. La va utilitzar per sostenir conceptualment l'Estat modern i la va manipular per amagar les contradiccions que es donaven dins aquest Estat. La ideologia nacionalista burgesa va derivar cap a posicions conservadores, i la seva exageració màxima la constitueixen els feixismes.

El nivell jurídic-institucional correspon la identificació de l'Estat amb una nació determinada, i la conseqüent tasca uniformadora. L'Estat intenta assimilar al grup nacional que representa i que el domina, tots els altres grups que hi ha al seu si. Això provoca la reacció alliberadora, contra l'Estat opressor, dels grups nacionals oprimits.

El nivell estratègic correspon l'aprofitament del fet nacional per part de les diverses classes socials. Fixant-se concretament en els moviments de la classe obrera, observa la importància que es facin un plantejament correcte del fet nacional i les greus conseqüències d'alguns errors que en aquest camp han estat comesos.

VOLEM LES NOSTRES ESTÀTUES! (acabament)

Només a Barcelona van desaparèixer, a més del que ens ocupa, els monuments o estàtues dedicats a Rafael de Casanova, Francesc Layret, Pau Claris, Pi i Margall i d'altres.

A totes les ciutats i pobles dels Països Catalans han de ser reposades les estàtues que la dictadura ens va segrestar. La campanya per la reposició dels nostres monuments ha de ser un exponent més de la voluntat de recuperar allò que és nostre, allò que pertany al poble.